

[Lis Starcke]

Retsforbundet er glad for, at forslaget indfører ligestilling imellem mand og kvinde og imellem børn født i og uden for ægteskab. Vi kan i det store og hele støtte lovforslaget, som de fleste steder udtrykker sig klart, men et par steder benytter sig af formuleringer, der kræver en fortolkning, og det mener jeg er uheldigt i en lovtæst. Det drejer sig om § 14, stk. 2, hvor der står: »Overøvrigheden kan ved navnebevis tillade navneforandring, selv om samtykke efter stk. 1 ikke foreligger« – og så kommer det, som jeg anholder – »hvis særlige grunde taler for det.« Hvad er »særlige grunde«? Det må kunne udtrykkes på en anden måde, så man bliver klar over, hvad der menes.

Der står i § 10, stk. 3: »Forandring af fornavn kan ske ved anmeldelse til ministerialbogen«. Er det forandring af selve navnet, altså eventuelt en forkortelse af det, eller betyder det et helt andet navn? Og så kommer det værste, og det er noget, som jeg må spørge ministeren om. I § 10, stk. 1, står der bl. a.: »Som fornavn må ikke vælges et navn, der ikke er et egentligt fornavn, eller som kan blive til ulempe for barnet.« Hvad er »et egentligt fornavn«? Det er det første spørgsmål, og det andet er: »... eller som kan blive til ulempe for barnet.« Det har på et tidligere tidspunkt – fordi man jo har haft et lovforslag, hvor nogle af disse formuleringer har været brugt – givet anledning til et cirkulære, som er kommet fra kirkeministeren, men udarbejdet i samråd med justitsministeriet. Det kom den 15. august 1973 og drejede sig om fornavne. Der står heri:

»Efter reglerne i dette cirkulære vil personer, der indvandrer her til landet, altid kunne få tillagt deres barn et navn, der er i overensstemmelse med navneskikkene i deres hjemland.«

Og så kommer det bemærkelsesværdige:

»Kun i tilfælde, hvor forældrene har deres faste og varige hjemsted her i landet, stilles der krav om, at der yderligere tillægges barnet et navn, der kan godkendes efter de regler, som i øvrigt gælder med hensyn til valg af fornavne.«

Hvorfor er noget sådant nødvendigt? Selv om dette barn skulle hedde Abdullah, hvilken ulempe kan det være til? Man kan se, at barnet er af en anden nationalitet. Vi kæmper meget for, at der ikke skal gøres forskel,

så jeg forstår ikke, at man med hensyn til navne skal have denne regel.

Jeg ville altså meget gerne, hvis jeg kunne få svar på, hvad »et egentligt fornavn« er. Jeg synes, der er dukket mange fornavne op, som er anerkendt, og som jeg ikke kendte i tidligere tider, bl. a. nogle, som folk selv har lavet, og som alligevel er blevet anerkendt.

Justitsministeren (Henning Rasmussen):

Jeg vil gerne starte med at sige til fru Lis Starcke, at § 10, stk. 1, i forslaget her svarer, så vidt jeg kan se, bortset fra, at ordlyden et enkelt sted er en lidt anden, til den lov, vi har i dag.

Og så må jeg bekende, at jeg ikke er i stand til på stående fod at gøre nærmere rede for, hvor grænsen går mellem et egentligt og et uegentligt fornavn. Det er i praksis en meget, meget vanskelig sag at afgøre, og det giver tit anledning til en god del uenighed mellem den myndighed, der skal tage stilling til, om et navn kan godkendes, og de mennesker, der ønsker et bestemt navn anvendt. Jeg skal meget gerne i udvalget gøre nærmere rede for de ting, men der er ikke på det punkt sigtet mod at gennemføre en realitetsændring i forhold til den bestående retstilstand.

Der er et par andre korte bemærkninger, jeg gerne vil gøre.

Jeg er blevet spurgt af flere ordførere, bl. a. af fru Agnete Laustsen, om ikke fristen for at vælge navn er foreslået lige vel lang. Jeg har selv den betænkelighed, og jeg er meget forstående over for et ønske om at forkorte den frist. Jeg tror ikke, at den har nogen betydning i langt, langt de fleste tilfælde, og jeg vil personlig være tilbøjelig til at sige: ja men lad os så vælge en kortere frist, som dog er så lang, at den giver folk rimelig tid til at overveje sagen, til at gennemføre barnedåb, og hvad det ellers er for ting, de meget gerne skulle have tid til, forud for, at en så vigtig ting som navngivning af et nyfødt barn bliver gennemført.

Noget tilsvarende vil jeg gerne sige om et andet spørgsmål, der er blevet rejst af flere ordførere, nemlig om ikke aldersgrænsen for børns medbestemmelse med hensyn til navngivning for deres eget vedkommende, som er foreslået til 15 år, kunne sættes ned. Jeg skal villigt indrømme, at det er et af de områder,